1.

С т р і т е н н я

Лоша
на студених ніжках
таке бліде,
наче б його удосвіта
ще й у срібній короні
колись убито, —
це ще не місяць,
це — тільки місяцесяйність
блукає узимку
між селами.
Виходить
хлопчик у морозяних кучерях
і поїть його
з долонь.
І вже:
хмарний кінь,
роспустивши гриву
зі снігу
на ліси і на луки,
повільно сходить у небо,
мовби вертається.
І за ним — розтанулим —
сіється
світла стежка.
У кризі долоньок —
усміхнений дотик
місячних вуст.

2.

Д у ш а у х в и л я х

Срібним перснем
котиться

сліпа весняна повінь.
Скільки ж це часу збігло?

Вже ані душі навколо:
нема чиїми очима
воді дивитися.
Прагне зіниць
прозорість,
кучерявиться ввись
по білих слідах:
що вище —
то променистіше,
а в небі вже
обіймається
золотим обручем.
Тепер це: місяць.
Кришталева —
зоря чи душа? —
тоне внизу у хвилях.

3.
З а р у ч и н и з м і с я ц е м
На місці втонулого —
за одну тільки мить!-
мрево рибини.
А була ж і у нього
золота обручка.
Як була вона схожа
на круглий
місячний рот
води вечірньої!
Місячне зерня
глибоко в серці.
Туга і відчай

у непроникну луску ріки
огорнулися.

4.

Т е к у ч и й к і н ь
Дихає холодом
риб’яча паща
яерела.
Обхопив променисто руками
власну голову місяць.
Темніє
текучий кінь,
спливаючи іскрами,
і воду свою співає.
Чіткішають обриси:
його самого
і обручки на дні.

5.

П і д в о д я н и м д е р е в о м
Місяцева тінь — вода.
Звелося з неї
дерево холодне.
Під ним —
сріблясосяйний хлопець
на воронім коні.
А на піску лишили хвилі
недовершені обличчя.
Тінь води
відлітає в далекі далі
нічними птахами.